

Nr 666

Av herr **Adolfsson**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 48, angående reformering av socionomutbildningen.

(Lika lydande med motion nr 814 i Andra kammaren)

I Kungl. Maj:ts proposition nr 48/1964 framlägges förslag rörande reformering och utbyggnad av socionomutbildningen. Utbildningstiden föreslås bli 3,5 år med huvudsakligt bibehållande av den nuvarande differentieringen på en social linje, en förvaltningslinje och en teoretisk linje. Vi finner det tillfredsställande att linjedelningen bibehålles, då det måste anses önskvärt att examen blir så yrkesinriktad som möjligt, speciellt för den stora grupp socionomer, som går till den öppna socialvården och där nuvarande brister i yrkesmetodik försvårar arbetet.

I propositionen föreslås socialinstituten ombildade till socialhögskolor — dock utan att ges universitetsstatus — samt att antalet utbildningsplatser ökas från 480 till 540. En ytterligare ökning av platsantalet hade enligt vår uppfattning varit motiverad, särskilt om inriktningen på de rent människovårdande uppgifterna varit mera markant i den föreslagna ämneskonstruktionen. Inte minst med tanke på det ökade behov av kuratorer, som en utveckling av den sociala och medicinska rehabiliteringsverksamheten motiverar, är en sådan ytterligare utbyggnad av socionomutbildningen angelägen. Vi vill därför understryka remissinstansernas uttalade förväntan om åtgärder för en fortsatt utbyggnad.

Beträffande denna del av propositionens förslag begränsar vi oss till dessa kommentarer. I fråga om ämneskonstruktionen får man det omedelbara intrycket, att den rent människovårdande delen av utbildningen beretts för litet utrymme jämfört med exempelvis samhälls- och företagsekonomi. Det är visserligen glädjande att social metodik föreslagits som särskilt ämne, men vi kan inte acceptera att socialmedicin beretts ställning endast som mindre kursämne inom ämnet social metodik. Socialmedicinen ges här alltså en mycket underordnad plats, vilket vi finner oriktigt och beklagligt.

Medicinen är numera uppspaltad i olika specialiteter. Socialmedicinen är sålunda den enda som inriktas på en överblick av människans *totala* situation. Detta motiverar att den ges plats som särskilt examensämne i socionomutbildningen. Till detta bör fogas att en stor del av det klientel som socionomerna, särskilt kuratorerna, får kontakt med utgöres av psykiskt eller fysiskt sjuka människor och rehabiliteringsfall. De flesta ele-

verna på den sociala linjen har således ett stort behov av goda kunskaper i socialmedicin för ett fruktbart samarbete med läkare samt med hälso- och sjukvårdsorgan. Behovet av god kännedom om hälso- och sjukvårdens organisation och problematik är därför uppenbart. Likaså tarvas goda insikter om läkarnas och sjukvårdspersonalens arbetsmetoder samt om hälsovården, hälsokontrollen och den socialmedicinska lagstiftningen.

Vi anser således att socialmedicinen bör ges plats som särskilt läroämne i socionomutbildningen samt att särskild lektorstjänst i detta ämne bör inrättas.

Med hänvisning till det anförda föreslås,

att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 48/1964 måtte uttala sig för en sådan ämneskonstruktion vid socionomutbildningen vid socialhögskolorna att socialmedicinen beredes plats som särskilt examensämne.

Stockholm den 17 mars 1964

Gunnar Adolfsson
